

„Isten szeretete végtelen...”

Isten végtelen szeretetét sokféleképpen megélhetjük, de az egyik legkönnyebb módja ennek az, ha közösségekben vagyunk Istennel és egymással is.

Ezt tapasztaltuk meg idén nyáron, amikor is másodszor, s remélhetőleg nem utoljára táboroztunk Győrújbarát biatorbágyi MÉCS családközösségünkben. A 2011-ben ott töltött napok emlékei visszatérésre buzdítottak minket, így egy júliusi délutánon az immár 16 családból, mintegy 50 gyermekkel I. és II. József atyától álló csapatunk megérkezett az Apor Vilmos lelkiigazgató házába. A helyszínt mintha csak táborozó családok számára találták volna ki; a hatalmas udvaron volt a traktó hely, focipálya, elég hely a sátorozók számára, s t. még egy tetelvel fedett terület is, ahol – mint annak nagy hasznát vettük később – még rossz időben is lehetett kézműves foglalkozásokat tartani. Az épületben kápolna is helyet kapott, ami az estezeket eltereli közös imák, reggeli szentmisék, lelki programok helyszíne volt.

A tábor öt napja során kicsik és nagyok egyaránt találtak értékes és kellemes időtöltést. Igen nagy megtiszteltetés és élmény volt számunkra, hogy a MÉCS Családközösség magyarországi vezetője – Ménesi Balázst és Krisztinát – vendégeink között láthattuk és meghallgathattuk tanúságtételüket arról, hogyan volt, van jelen életükben Isten kegyelme. Mészáros Domonkos szerzetes atya a Soproni Domonkos Rendházból két napot töltött velünk. Évek óta rendszeres témavezető MÉCS hétvégeken, így jól ismeri a házaspárokat, családokat foglalkoztató kérdéseket. Előadásain arról beszélt, hogyan tudunk hétköznapi gondjaink mellett Isten szavára hallgatni, a szeretet és megbocsátás révén családjainkban békét teremteni. Színtén örömmel üdvözöltük Mészáros Péter plébános atyát a táborban, aki egy napot töltött velünk, valamint II. József atyát, aki a tábor ideje alatt szentmiséket mondott, gyónatást vállalt, lelki beszélgetéseket tartott, és nem utolsósorban a gyermekmiskolc általa már jól ismert gyermekcipővel viccelődött.

A tábori élet színesen, vidáman zajlott. Délelőttönként a legkisebbeknek állatos történetekkel, kézműves foglalkozásokkal igyekeztünk megmutatni a teremtett világ szépségeit, míg a nagyobbak papírsárkányt, valamint újrahasznosított anyagokból játékokat készítettek. Az apukák és a nagyobb fiúk számára fontos program volt a foci kupa, az egyik legnépszerűbb esemény, a Ki mit tud? pedig szokás szerint igen mókásra sikerült. A gyerekek fektetése utáni csendes estéket általában beszélgetéssel, társasjátékkal teltek, egyik este az elmélyülni vágyók számára taizéi imaórát is tartottunk. Az utolsó este szomorúságát – immár hagyományosan – szabadtéri kürt skalacsütéssel és táborzseli igyekeztünk elvenni.

Bár a lelkiigazgató háza kényelme csábított, és a mintegy nyolcvan fős tömegünk sem mozgott túl könnyen, azért bátorodtunk házon kívüli programokat is szervezni. Ellátogattunk a pannonhalmi bencés apátságba, melynek impozáns templomán kívül nem mulasztottuk el megnézni híres pincészetét és arborétumát sem, kirándultunk egy közeli tanösvényen, valamint nagyobb gyerekeinkkel Győr nevezetességeit ismertük meg játékos vetélkedő formájában.

És hogy is valósulhatott meg mindez? A néhány szervező ügyességén, áldozatkészségén, nem kevés idején múlt volna? Kétségtelenül. De ez önmagában nem lett volna elég, ha nincs körülöttük egy olyan közösség, melynek tagjai számtalan kisebb-nagyobb feladatot vállaltak, akik számára egy ilyen tábor a feltehetően kikapcsolódás mellett lehet séget adott egymás szolgálatára, hitük megélésére, és Isten végtelen szeretetének és kegyelmének befogadására.

Tihanyi Judit

Megjelent a FORRÁS (a biai egyházközség hírllevele) 2014. október 19-i számában

http://biaikatolikus.hu/sites/biaikatolikus.hu/files/forras/forras14_08.pdf